

RECENSIE DANS

Zweven op de adem van de sax

07/04/2023 om 11:00 door Charlotte De Somviele

Foto: change of plans

In de dansvoorstelling *Change of plans* zijn het in de eerste plaats jazzpianist Hendrik Lasure en saxofoniste Adia Vanheerentals die de show stelen.

CHANGE OF PLANS

Nog te zien op 8/4 in Kunstencentrum Viernulvier (Gent), 13-14/4 Nona (Mechelen) en 26/5 in CC De Werft (Geel)

★★★★☆

Dat Hendrik Lasure een muzikaal wonderkind is, weten we al van zijn band Schntzl en de prachtige voorstelling (https://www.standaard.be/cnt/dmf20221002_97805729) *Two. is not a solo* (https://www.standaard.be/cnt/dmf20221002_97805729) met Bog. Ook in *Change of plans*, een samenwerking tussen het - inclusieve dansgezelschap Platform-K en choreografe Femke Gyselinck, dompelt hij ons onder in een ronduit verslavende, eclecticische klankwereld. Organisch freestylet Lasure tussen melancholische, poppy pianoballads, op elkaar gestapelde laagjes beats, obscure samples, oosterse drums, ijle stemmetjes à la Thom Yorke, hier en daar overgoten met een dikke Burial-dubstep-waas. Het matcht bijzonder goed met de warme saxofoon van Adia Vanheerentals. Het duo blijft dan wel netjes achter hun instrumenten zitten, hun blikkenspel en muzikale chemie zijn een duet op zich.

Als concert houdt *Change of plans* je op het puntje van je stoel, als dansvoorstelling iets minder. Het stuk komt pas traag op gang, na een lange scène waarin dansers Oskar Stalpaert, Zanne Boon en Femke Gyselinck formele patronen stappen op een verhoogd podium, dat eruitziet als een onorthodox schaakbord. Ook de kostuumwissels – hoe kleurrijk ook – halen er vaak de vaart uit.

Beentje in de lucht

Net zoals in (https://www.standaard.be/cnt/dmf20220306_98030862) *Letters 2 dance* (https://www.standaard.be/cnt/dmf20220306_98030862) heeft Gyselincks aanpak iets kubistisch – niet alleen in hoe ze het lichaam 360 graden bespeelt, maar ook ruimtelijk de choreografie alle richtingen en dimensies uit laat kantelen. Elke keer weer zet ze de grammatica van de danstaal op zijn kop. Verfrissend is ook haar voorliefde voor onspectaculaire bewegingen, van kinderspelletjes tot een rad en het achteloze beentje-in-de-lucht van Yvonne Rainer uit *Trio A* (1966).

Change of plans boogt op een set van gedeelde regels waarmee het trio elk hun eigen ding doet in relatie tot elkaar, zoals het dansen van de letters uit de titel (al kom je dat pas te weten als je het programmaboekje leest). Zo'n format vraagt om een grote, spontane spelkwaliteit tussen de dansers, maar die moet op de première voelbaar nog groeien. In de individuele vrijheid raakt de lijn bovendien soms zoek. Nog te vaak kijk je naar een oefening die vrij afgemeten wordt uitgevoerd in plaats van echt gedanst. Wordt onze blik daarom vaker *off stage* getrokken, naar de charismatische muzikanten die helemaal opgaan in hun concentratie?

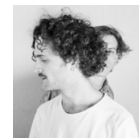
Op z'n best is *Change of plans* in de live pingpong tussen beweging en sound. Wanneer Gyselinck en Boon als ballonnen wegzweven op de adem van de sax, of Stalpaert met een harde klap op de vloer Lasures pianospel abrupt uit elkaar doet spatten. Ook hier wordt het spel van kijken en muzikaal volgen-en-vluchten deel van de choreografie. Gyselinck slaagt er met verve in om het verschil uit te vlakken tussen dansers met en zonder beperking. Het is volstrekt geen issue meer, alle focus ligt op de dans, tot op het punt dat we eigenlijk niet van plan waren om daar nog iets over te schrijven. Hierbij is het dan ook de laatste keer.

Lees ook

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200204_04834942)

⊕ 'Voor het gemak profileren we ons als jazzmuzikanten' >

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200204_04834942)

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200204_04834942)